

Дѣдо Дико пое блестящото зърно съ попуканитѣ си прѣсти, и всички се натрупаха около него да го видятъ.

— Бисеръ, казвашъ, Димке, а? — обърна се той пакъ къмъ внучката си.

— Да, дѣдо, бисеръ. Чернитѣ го вадятъ отъ морското дъно отъ

мидитѣ. Много е скъпъ. Това зрънце кой знае колко пари струва!

— И за какво е? — попита пакъ дѣдото.

— За бисерни гerdани, дѣдо. За хубостъ! Единъ гerdанъ отъ такива бисери струва колкото сто твои воденички.

— Черни хора брей, пакъ разбиратъ отъ човѣщина! За едно нищо и никакво мускалче съ розово масло ми изпратили такова

скъпо нѣщо. Много добри хора трѣбва да сж тия черни братя!

— Добри, добри, ама я мълчи да не те чуе бирникътъ, че ще вземе да те обади на митническия, дето пренасяшъ стока по въздуха контрабанда, па иди се разправяй тогава! — обади се нѣкой.

— Охъ на дѣда контрабандиститѣ! — сѣти се дѣдо Димо за щъркелитѣ, които спокойни си почиваха въ гнѣздото, докато врабчетата кълвѣха лакомо прѣсната пита.

Като се понагълтаха хубаво, едно отъ тѣхъ запита щъркелитѣ:

— Ами вие защо не си хапнете прѣсна питка? Много е хубава!

— Благодаримъ. Хапнете сѣ вие. Нека това ви е наградата, задето цѣла зима сте пазили гнѣздото ни. А пакъ ние утре ще пообиколимъ край рѣката — да видимъ, дали не сж се събудили жабитѣ. Искаме и на тѣхъ да се обадимъ че сме пристигнали вече.

— Обадете имъ се, обадете имъ, се. Сигурно много ще се зарадватъ!

На сватбата си дѣдо Диковата дъщеря Димка бѣше окачила на бѣлата си гушка гerdанче съ прости стѣклени мъниста, но точно въ срѣдата му блестѣше истинскиятъ бисеръ, донесенъ отъ хвъркатитѣ пжтешественици. Блестѣше той между проститѣ мъниста, сжщо тѣй, както и Димка блестѣше съ хубостта си между всичкитѣ моми отъ селото.

Дѣдо Дико пристѣпяше напредъ съ внучката си, гордъ и доволенъ, и току поглеждаше чудното свѣтешо зърно. А високо нѣкъде въ небето се виеха двата щъркела, сякашъ искаха да придадатъ още по-голѣма тържественостъ на сватбата на дѣдо Диковата внучка.

Ценко Цвѣтановъ